

hodiny večerní do 5. hodiny ranní, ale při tom není tato doba označena jako »noc«.

Podle toho, co bylo právě vyloženo, usuzuje dovolací soud, že se zákonem čís. 91/1918 Sb. z. a n. jest ve shodě výnos ministerstva sociální péče ze dne 21. března 1919 čís. j. 4751/III-19, na nějž odkazuje odvolací soud ve svém rozsudku, pokud se ve vysvětlivkách tohoto výnosu k § 12 zákona čís. 91/1918 Sb. z. a n. uvádí, že pod ustanovení druhého odstavce § 12 jest počítati také ponocné, zřízence soukromých společností hlídacích, samostatné hlídače ve stájích, vrátné, domovníky a hasiče z povolání a že těmto osobám náleží ve 24 hodinách odpočinek 12 hodin, z nichž aspoň 8 hodin musí připadnouti na nepřetržitý klid v noci, p o k u d o v š e m n e k o n a j í s v é p o v o l á n í v ý h r a d n ě v n o c i. Nelze proto uznati za správný dovolatelův názor, že uvedený výnos ministerstva sociální péče odporuje v naznačeném směru zákonu o osmi-hodinné době pracovní.

Dovolací soud dospívá tudíž k závěru, že u žalobce jako nočního hlídače mohla podle § 12 zákona čís. 91/1918 Sb. z. a n. jeho doba pracovní trvati dvanáct hodin za den. Podle zjištění nižších soudů byla žalobci za služby konané v této pracovní době placena smlouvená týdenní mzda, kterou bez námitek přijímal a ježto ani sám netvrdil, že byl zaměstnán déle, než po tuto dobu, byl žalobní nárok na zvláštní odměnu za práce přes čas nižšími soudy právem zamítnut jako neodůvodněný.

R o z h o d n u t í n e j v. s o u d u z e d n e 9. b ř e z n a 1933
č. j. R v I 1196/31-1. J. K.

Majitel domu nemá žalobu o vyklizení proti tomu, kdo odvozuje své bydlení v bytě z práva příslušejícího nájemníku.

Žaloba majitele domu proti zeti nájemnice, která ho přijala do bytu, byla zamítnuta všemi třemi instancemi.

Z d ů v o d ů n e j v. s o u d u: Dovolatel jako vlastník domu jest pronajimatelem bytu, který má v domě tom najatý M. T. a když v bytě této nájemnice obývá žalovaný jako její zeť, nemá žalobce právo vyklizovati žalovaného z tohoto bytu, neboť tu nejde o žádný zásah do vlastnického práva žalobcova, když smlouvou nájemní ujednanou s nájemnicí byl sporný byt přenechán k užívání nájemnici a proto vlastník domu touto smlouvou nájemní postoupil užívání své věci nájemnici a jen tato jest mu práva podle zákonných předpisů o smlouvě nájemní a podle uzavřené s ní smlouvy nájemní ze způsobu, jakým jest užíváno uvedeného bytu, kdežto žalovaný odvozuje své bydlení v domě tom pouze z práva příslušejícího nájemnici bytu a není s pronajimatelem v žádném poměru a nezasahuje do jeho práva vlastnického. I kdyby tedy žalobce dokázal, že M. T. není oprávněna dovoliti žalovanému svému zeti, aby bydlil v jejím bytě i mohl by žalobce z toho dovozovati dů-

sledky jen proti této nájemnici, ne však proti žalovanému. Rozhodná jest tu jediné smlouva nájemní s nájemnicí uzavřená a žaloba o vyklizení, podaná proti žalovanému, jest již podle přednesu žalobního bezdůvodná, poněvadž žalovanému schází pasivní legitimace k tomuto sporu. Pro tento spor také není rozhodným ustanovení § 6 zákona o ochraně nájemníků, o které v tomto sporu vůbec nejde.

Rozhodnutí nejv. s. v Brně z 2. března 1933 č. j. Rv I 245/33/1. J. K.

Obchodní zástupce (jednatele), kteří nejsou ve službách nějakého živnostníka, nutno považovati za samostatné obchodníky, kteří nesou risiko svého podnikání, tedy za podnikatele (§ 59 c) ž. ř.) a soutěžitele podle § 46 zák. o nekalé soutěži.

První stolice žalobu zamítla. Druhá stolice toto rozhodnutí potvrdila. Nejv. soud rozsudek první a druhé stolice zrušil a věc vrátil první stoličce k novému jednání a rozhodnutí.

Důvody: Soudy nižších stolic zamítly žalobu z toho důvodu, že dovolatel není soutěžitelem podle § 46 zákona o nekalé soutěži, poněvadž jej jako obchodního zástupce nelze považovati za podnikatele. Tomuto názoru by bylo přisvědčiti, kdyby bylo zjištěno, že dovolatel jest obchodním pomocníkem ve službách firmy Ig. H. v Dr. To se však nestalo. Obchodní zástupce (jednatele), kteří nejsou ve službách některého živnostníka, nutno považovati za samostatné obchodníky, již nesou risiko svého podnikání a tudíž za podnikatele (§ 59 c) ž. ř.) a soutěžitele podle § 46 zák. o nekalé soutěži. Tento zákon se vztahuje na veškeré samostatně provozované hospodářské živnosti, nesoucí se ke zdroji příjmů zhodnocováním zboží nebo výkonů. Podléhají mu tedy i obchodní podniky, mezi něž nutno zařaditi i s nimi souvisící živnosti pomocné, na př. činnost dohodců, zprostředkovatelů atd.

Bude proto především zapotřebí zjistiti příslušný skutkový podklad, aby mohlo býti spolehlivě usuzováno, zdali dovolatel jest samostatným obchodníkem čili nic. Dospěje-li procesní soud základem tohoto zjištění k úsudku, že dovolatele třeba považovati za podnikatele a soutěžitele, bude ovšem také zapotřebí, aby se zabýval ostatními tvrzeními a námitkami stran, rozhodnými pro řešení sporu.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 25. února 1933 č. j. Rv II 757/31. Karel Jelínek.